

30^e zondag door het jaar 25-26 oktober 2025

— decanaat Ieper - Poperinge

Aperitief: Pelgrimsgebed – Amanda Strybon (2008)

https://www.youtube.com/watch?v=fTsYx8W_2w0&list=RDFtsYx8W_2w0&start_radio=1

Vader God U ken my naam
My binnegoed en buitestaan
My grootpraat en my klein verdriet
My vasthou aan als wat verskiet

Vader God u kent mijn naam
Mijn binnenkant, heel mijn bestaan
Mijn grootspraak en klein verdriet
Mijn hang naar alles wat verschiet

U ken my vrese en my hoop
Die pad wat ek so kaalvoet loop
Die pad het U lankal berei
U maak die pad gelyk vir my

U kent mijn angsten en mijn hoop
Het pad dat ik zo blootsvoets loop
Het pad hebt u allang bereid
U maakt het pad voor mij gelijk

Refrein

**Alle pelgrims keer weer huistoe
Elke swerwer kom weer tuis
Ek verdwaal steeds op U grootpad
Soekend na U boardinghuis**

**Alle pelgrims keren huiswaarts
Elke zwerver komt weer thuis
Ik verdwaal steeds in de wereld
Zoekend naar uw veilig huis**

Moeder God U ken my naam
My ego en my regopstaan
Die drake waarteen ek bly veg
U wys my altyd weer die weg

Moeder God U kent mijn naam
Mijn ego en rechtop staan
De draken waartegen ik blijf vechten
U wijst mij altijd weer de weg

U het my met U lig geseën
Die lig strooi ek op iedereen
Net U weet hoe my toekoms lyk
Ek het niks, U maak my ryk

U hebt mij met uw licht gezegend
Dat licht strooi op iedereen
U weet hoe mijn toekomst is
Ik heb niks, U maakt mij rijk

Refrein

Intredelied: Zo vriendelijk en veilig als het licht (ZJ 530)

<https://www.youtube.com/watch?v=8JorQXOjiR0>

Zo vriendelijk en veilig als het licht
zoals een mantel om mij heen geslagen
zo is mijn God, ik zoek zijn aangezicht.
Ik roep zijn naam, bestorm Hem met mijn vragen.
Dat Hij mij maakt, dat Hij mijn wezen richt.
Wil mij behoeden en op handen dragen.

Want waar ben ik, als Gij niet wijd en zijd
waakt over mij en over al mijn gangen,
wie zou ik worden, waart Gij niet bereid
om als ik val, mij telkens op te vangen.
Ik leef niet echt als Gij niet met mij zijt.
Ik moet in lief en leed naar U verlangen.

Spreek Gij het woord dat mij vertroosting geeft,
 dat mij bevrijdt en opneemt in uw vrede.
 Ontsteek die vreugde die geen einde heeft,
 wil alle liefde aan uw Zoon besteden.
 Wees Gij vandaag mijn brood, zo waar Gij leeft.
 Gij zijt toch zelf de ziel van mijn gebeden.

Welkom:

Het zit heel diep in ons:
 de gedachte dat als we maar hard genoeg ons best doen
 en als we maar proberen om een eerlijk en gewetensvol mens te zijn,
 dat God dan niet anders kan dan ons daarvoor belonen
 en ons zijn gunsten niet onthouden.
 Alsof we in het wezen van God zelf kunnen kijken...
 Plaatsen we ons in deze viering in de juiste verhouding tot God:
 laten we wat kleiner worden
 opdat Hij wat groter mag worden in ons leven.

Gebed om ontferming:

Misschien kunnen we het best beginnen
 met het voorbeeld van de tollenaar te volgen
 en de Heer om vergeving te bidden.

Heer, geef ons de moed om de farizeeër
 in onszelf te herkennen en te erkennen.
 Heer, ontferm U over ons.

Christus, geef ons de moed om onszelf los te laten
 en ons aan U toe te vertrouwen.
 Christus, ontferm U over ons.

Heer,
 wees ons zondaars genadig.
 Daarom bidden wij tot U:
 Heer, ontferm U over ons.

Moge God ons genadig zijn, onze zonden vergeven,
 onze gelijkenis met Hem herstellen
 en ons geleiden naar het eeuwig leven. Amen.

Voor God gaan staan (naar psalm 139)

Gij kent mij Heer, en Gij doorziet mij,
 Gij ziet mij, waar ik ga of sta.
 Gij kent al mijn verborgen gedachten, goede en kwade,
 mijn liefde, mijn boosheid en mijn wraakgedachten.
 En dat mag want bij U voel ik me veilig.
 Gij weet waarom ik bezig ben of rust,
 Gij vergezelt mij op al mijn wegen.
 Waar ik mij wend, Gij wacht mij op,
 uw hand rust altijd op mijn schouder.

Waar of waarom zou ik mij voor U verbergen.
want al wat er in mij leeft, hebt Gij geschapen.
Gij hebt mij als een weefsel in de moederschoot gevormd
en Gij blijft mij nabij al de dagen van mijn leven.
Leidt Gij mij verder langs uw veilige paden.

Heer, ontferm U over ons....

Eer aan God: naar Jan Snijders

Vader in de hemel,
Gij geeft ons het vermogen
ons de nood van anderen aan te trekken.

Wij danken U daarvoor
en prijzen ons gelukkig
zo de naasten van de ander te mogen worden.

Vader, Gij geeft ons de vaardigheid
een ander zo te helpen
dat hij kan leven in vrijheid en waardigheid.

Wij danken U daarvoor
en prijzen ons gelukkig
zo de naasten van de ander te mogen worden.

Vader, uw liefde gaat zover
dat Gij in Jezus onze naaste wilt zijn.

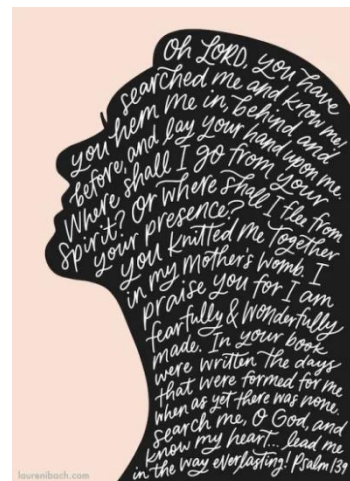
Wij danken U daardoor
en prijzen ons gelukkig
dat wij in onze barmhartigheid voor elkaar
uw naasten mogen worden. Amen.

Openingsgebed:

Barmhartige God en Vader,
voortdurend vergelijken wij ons met anderen.
Soms maakt ons dat jaloers, soms hoogmoedig.
Wij bidden U: wees ons, zondaars, genadig.
Vergeef ons onze concurrentiedrift.
Schenk ons een nederig hart.
Spreek uw verlossend Woord tot ons en maak ons nieuw.
Door onze Heer Jezus Christus, uw Zoon, die met U leeft en heerst,
in de eenheid van de H. Geest, God, door de eeuwen der eeuwen. Amen.

Eerste lezing: Uit het boek Ecclesiasticus (Jezus Sirach 35, 15b-17.20-22a)

15b De Heer weet te oordelen
en persoonlijk aanzien geldt niet bij Hem.
16 Hij is niet partijdig ten nadele van de arme
en Hij luistert naar het gebed van de ontrechte.
17 Hij slaat acht op de smeekbede van de wees
en op het lange verhaal dat de weduwe doet,
20 Wie God dient in welbehagen, vindt genade

en zijn smeekbede reikt tot de wolken.

21 Het gebed van de nederige dringt door de wolken heen.

Hij is ontroostbaar zo lang het God niet bereikt heeft,
en hij houdt aan tot de Allerhoogste naar hem omziet,

22 oordeelt in het voordeel van de rechtvaardige,
en dat oordeel ook uitvoert.

Tussenzang: Ps. 34 (33) 2-3, 17-18, 19 en 23

refr.: Die roepen in nood, naar hen luistert de Heer.

De Heer zal ik prijzen iedere dag,
zijn lof ligt mij steeds op de lippen.

Mijn geest is fier op de gunst van de Heer,
laat elk die het hoort zich verheugen.

Van boosdoeners keert Hij zijn aangezicht af,
zij worden op aarde vergeten.

Naar vromen die roepen luistert de Heer
en redt hen uit iedere nood.

De Heer is nabij voor rouwmoedige harten,
Hij helpt wie zijn schuld erkent.

De Heer redt het leven van wie Hem dient,
al wie tot Hem vlucht heeft geen straf te duchten.

Tweede lezing: (2 Tim., 4, 6-8. 16-18)

Uit de tweede brief van de apostel Paulus aan Timotheüs

Dierbare,

6 Wat mij betreft, mijn bloed wordt weldra geplengd,
het uur van mijn heengaan is nabij.

7 Ik heb de goede strijd gestreden,
de wedloop tot een goed einde gebracht, het geloof bewaard.

8 Nu wacht mij de krans der gerechtigheid,
die de Heer, de rechtvaardige rechter,
aan mij zal geven op die dag,

en niet alleen aan mij maar aan allen
die met liefde hebben uitgezien naar zijn verschijnen.

16 Bij mijn eerste verdediging heeft niemand mij bijgestaan,
ze hebben mij allemaal in de steek gelaten.
Moge het hun niet worden aangerekend.

17 Maar de Heer heeft mij terzijde gestaan
en mij kracht gegeven om
door mij de prediking van het evangelie te voltooien,
zodat alle volken ervan hebben gehoord,
en ik gered werd uit de muil van de leeuw.

18 En de Heer zal mij blijven beschermen
tegen alle boze aanslagen
en mij behouden overbrengen naar zijn hemels koninkrijk.
Hem zij de heerlijkheid tot in alle eeuwigheid!
Amen.

Tussenzang: Bekleedt u met de nieuwe mens (ZJ 527)

<https://www.youtube.com/watch?v=pJf9c7BXfmM>

Bekleedt u met de nieuwe mens en houdt u naar de Heer gewend,
maakt u gereed en blaakt van vuur, verwacht zijn uur!

Legt daarom alle leugen af, al wat bederft is voor het graf,
maar doet van die is opgestaan, de waarheid aan.

Wij zijn elkanders hart en hand op weg naar het beloofde land,
verdraagt en steunt de zwakken maar, vergeeft elkaar.

Evangelie: (Lc. 18, 9-14)

Uit het heilig evangelie van onze heer Jezus Christus volgens Lucas

9 De volgende gelijkenis vertelde Jezus
met het oog op mensen die overtuigd zijn
van hun eigen rechtvaardigheid
en neerzien op alle anderen:
10 `Twee mensen gingen naar de tempel om te bidden,
de een was een farizeeër, de ander een tollenaar.
11 De farizeeër ging daar staan
en sprak in zijn gebed over zichzelf:
`God, ik dank U dat ik niet ben zoals de andere mensen,
hebzuchtig, onrechtvaardig en overspelig,
of zoals die tollenaar daar!
12 Ik vast tweemaal per week
en geef een tiende weg van al mijn inkomsten."
13 De tollenaar daarentegen,
die op een afstand bleef staan,
durfde zelfs zijn ogen niet naar de hemel op te slaan.
Hij sloeg zich vol berouw op de borst en zei:
`O God, genade voor een arme zondaar!"
14 Ik verzeker jullie dat deze man
gerechtvaardigd naar huis ging,
en de ander niet.
Want ieder die zich verheft, zal vernederd worden,
maar wie zich vernedert, zal verheven worden.'

Overwegingen:

Broeders en zusters,
Vandaag horen we een van de meest indringende gelijkenissen die Jezus vertelt: het verhaal van de farizeeër en de tollenaar. Ze gaan allebei naar de tempel, om te bidden. We zien het zo voor ons, het is als een scene uit een film: De farizeeër staat vooraan, fier rechtop. Hij begint zijn gebed niet met lof of dank, maar met een vergelijking: "Ik dank U, God, dat ik niet ben als de anderen: rovers, onrechtvaardigen, echtbrekers — of zelfs als die tollenaar daar."
En dan somt hij zijn verdiensten op, en die zijn uiteindelijk niet min: : hij vast, hij bidt, hij geeft tienden. Applaus! Deden anderen het ook maar... Ware het niet dat zijn hart vol is van zichzelf.
Hij bidt eigenlijk niet tot God. Hij spreekt maar over zichzelf. Hij kijkt niet naar boven, maar naar beneden; hij kijkt op anderen neer.

En dan die andere man, de tollenaar. Een belastingontvanger, iemand die door zijn volk veracht werd omdat hij samenwerkte met de Romeinen en bovendien geld afperste. Hij blijft achteraan staan, durft zelfs zijn ogen niet op te heffen. Hij slaat zich op de borst en zegt slechts:

"God, wees mij, zondaar, genadig."

En dan de woorden van Jezus; ze kunnen niet anders dan de toehoorders geschokt hebben:

"Deze man ging gerechtvaardigd naar huis, en niet de ander."

Wat maakt nu het verschil tussen deze twee gebeden?

Niet de lengte. Niet de woorden. Niet de daden van de mensen ... maar hun houding van het hart.

De farizeeër vertrouwt op zijn eigen goedheid.

De tollenaar vertrouwt op Gods barmhartigheid.

De farizeeër kijkt naar anderen om zichzelf beter te voelen.

De tollenaar kijkt naar God om genezing te ontvangen.

De farizeeër bidt met trots, de tollenaar met nederigheid.

En Jezus zegt: "Wie zichzelf verheft, zal vernederd worden; wie zichzelf vernedert, zal verheven worden."

Broeders en zusters,

deze gelijkenis is niet bedoeld om de farizeeër te veroordelen en de tollenaar te idealiseren. Het gaat niet over hen; maar over ons...

Het is bedoeld om ons hart te onderzoeken.

Heel zeker herkennen we iets van beiden in onszelf.

Soms zijn we trots op ons geloof, onze inzet, onze trouw . Dat mag; dat is goed, zolang we het maar niet gebruiken om anderen te beoordelen.

Maar even soms voelen we ons als de tollenaar: klein, schuldig, onwaardig.

Maar juist dan is God dichtbij. Juist dan kan Zijn genade binnenkomen.

Echte bekering begint niet bij zelfverwijt, maar bij eerlijkheid.

De tollenaar spreekt de waarheid over zichzelf, en juist dat opent de deur voor Gods vergeving.

Zo nodigt Jezus ook ons uit tot die eenvoudige, eerlijke houding:

het hart openen, erkennen dat we Gods liefde nodig hebben, en ons toevertrouwen aan Zijn barmhartigheid.

Misschien is dat, minstens bij momenten, het mooiste gebed dat we kunnen bidden, met of zonder woorden, die doen er niet toe, maar vol waarheid:

"Heer, wees mij, zondaar, genadig."

En dan zal ook over ons gezegd kunnen worden: "Hij ging gerechtvaardigd naar huis." Amen.

(pr. Wim Seynaeve)

In gesprek met God

Twee mensen in de tempel,
vol goede wil om te bidden.
De een heeft genoeg aan zichzelf,
geeft zichzelf een schouderklop.
De ander is gebogen en klein,
zet zichzelf achteraan.
De eerste meet breeduit
over zijn kwaliteiten:
zijn goede daden zijn
een lichtend voorbeeld.
Hij maakt geen opening

naar God en de mensen.
De laatste bidt om genade.
Zijn daden kunnen
geen daglicht verdragen.
Hij gaat echt in gesprek
met God en daardoor met mensen.
Zijn leven klinkt door
in zijn bede om vergeving.
Vaardig in het recht
mocht hij naar huis gaan.

In gesprek gaan met God:
dat mogen ook wij hier doen.
We zijn hier niet
ons eigen centrum.
We spreken hier uit
dat God bij ons een plaats heeft.
Zijn genade mag door ons
waar worden in onze wereld.
Als we echt in gesprek gaan met Hem
dan worden wij vaardig in het recht.
Dan mogen we eens
van laatsten eersten worden.

Wim Holterman osfs

Heer Jezus,
als een wonder van genegenheid
zijt Gij onder ons verschenen:
Gods diepste Woord van liefde
hebben wij in U vernomen.

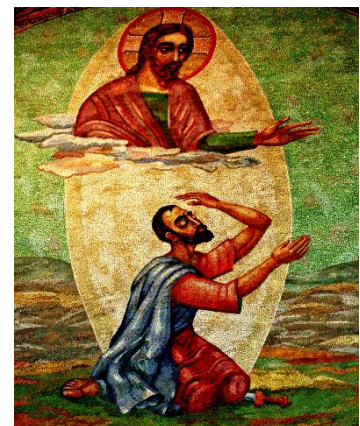
Open onze oren.
Laat niet toe dat wij U overstemmen.
Schreeuw door onze doofheid heen,
zodat wij U horen.

Want alleen van U komt het bevrijdende Woord,
het Woord van liefde waarnaar wij hunkeren,
het Woord van bemoediging dat ons sterkt.

Spreekt Gij, Heer, tot ons.
Roep ons weg uit wanhoop en berusting.
Verdrijf ons ongeloof en onze traagheid
en sta niet toe dat wij van U vervreemden.

Spreek Heer
en roep ons samen tot uw volk.
Wees onder ons en leg ons woorden in de mond
om te getuigen van uw goedheid en uw trouw.

(Lode Aerts: "U wil ik ademen")

Woorden van geloof:

Ik geloof in de mensen van deze gemeenschap
die bekommerd zijn om elkaar,
die samen op weg gaan en mekaar niet loslaten.

Ik geloof dat God hier in ons midden aanwezig is
als wij de anderen recht doen,
het positieve in elkaar zien,
als wij niemand uitsluiten,
maar iedereen aanvaarden zoals hij of zij is.

Ik geloof dat we voor elkaar een stukje hemel kunnen zijn,
een stukje Rijk Gods.

Ik geloof dat God van ons vraagt
dat we ons samen zouden inzetten
om anderen hoop en uitzicht te bieden.

Ik geloof dat Hij ons vraagt realistische, maar blijde mensen te zijn,
die willen bouwen aan een betere toekomst.

Ik geloof dat wij als gemeenschap daaraan moeten werken
en dat God ons daarbij zal helpen. Amen.

Voorbeden:

Bidden wij voor kleine, weerloze mensen,
door anderen overschaduwd,
door de machtigen over het hoofd gezien.
Dat zij tot hun recht mogen komen.
Laten wij bidden...

Bidden wij voor verlegen, angstige mensen
die zich al te gemakkelijk in een hoek laten drummen
en niet voor zichzelf durven opkomen.
Dat zij de aandacht zouden krijgen die zij verdienen.
Laten wij bidden...

Bidden wij voor gespannen, rusteloze mensen,
steeds in de weer, altijd bezig en op zoek naar meer en beter.
Dat zij vrede zouden vinden in hun bestaan
en van het leven leren genieten. Laten wij bidden...

Bidden wij voor getekende, geschonden mensen,
die door mislukking en teleurstelling dichtgeklapt zijn en verdoofd.
Dat zij uit hun isolement zouden komen en zichzelf hervinden. Laten wij bidden...

Lied: Zomaar een dak (ZJ 735)

<https://www.youtube.com/watch?v=9CkP9OTrEBI>

Zomaar een dak boven wat hoofden, deur die naar stilte openstaat.
Muren van huid, ramen als ogen, speurend naar hoop en dageraad.
Huis dat een levend lichaam wordt als wij er binnengaan
om recht voor God te staan.

Woorden van ver, vallende sterren, vonken verleden hier gezaaid.
Namen voor Hem, dromen, signalen, diep uit de wereld aangewaaid.
Monden van aarde horen en zien, onthouden, spreken voort,
Gods vrij en lichtend woord.

Tafel van Eén, brood om te weten dat wij elkaar gegeven zijn.
Wonder van God, mensen in vrede, oud en vergeten nieuw geheim.
Breken en delen, zijn wat niet kan, doen wat ondenkbaar is,
dood en verrijzenis.

Gebod over de gaven:

Zoals we brood breken en delen met elkaar,
zo willen we ook proberen onszelf te breken en te delen met elkaar.
Neem dit brood aan, God,
en geef ons de moed en de durf
om mee te bouwen
aan een gemeenschap waar recht en liefde heerst.
Wijn is een teken van vreugde.
Neem deze wijn aan, God,
en geef ons de moed en de durf
om met en aan elkaar vreugde te beleven. Amen.

Groot Dankgebed:

God, wij danken U omdat U een God van liefde bent,
een God die oog en hart heeft voor ons, zoekende mensen.

Wij danken U
omdat U de naam van elke mens hebt geschreven
in de palm van uw hand.
Wij danken U omdat U herkenbaar bent in elke goede mens,
in ogen vol mildheid, in een teder gebaar.
Overduidelijk hebt U dat getoond in Jezus uw mens-geworden Zoon.
Als geen ander gaf Hij
gestalte aan uw goedheid en uw liefde voor de mensen.

U bent de Hand op onze schouder,
de Stem die ons moed insprekt of tactvol corrigeert.
In alle mensen die om ons bekommerd zijn,
die ons vergeven en aanmoedigen,
mogen wij de warmte van uw hart vermoeden.
Als liefde ook ons hart beroert,
onthullen wij iets van uw gelaat.

Omdat wij dit mochten ontdekken
noemen wij uw naam
en danken U schroomvol met de woorden: Heilig, ...
In uw naam zijn wij hier samen.
Wij noemen U God en Vader.
Niemand heeft U ooit gezien,
maar elke dag opnieuw
is het duidelijk hoe U werkzaam aanwezig bent
daar waar mensen elkaar vinden en van elkaar houden,
waar mensen de handen in elkaar slaan
en kleine stappen zetten
om deze wereld om te bouwen tot uw wereld.

Wij zien U aan het werk, God,
in de ontluikende liefde tussen mensen,
in groeiende solidariteit,
in blijvende verbondenheid,
in de kleine en grote inzet voor vrede en gerechtigheid.

Wij zien U aan het werk in Jezus, uw Zoon:
de Woorden die Hij sprak,
waren uw Woorden en worden nu de onze.
Zijn keuze voor de kleine mensen was uw keuze
en wordt nu de onze.

In Hem hebt U uw droom in onze handen gelegd:
dat lammen niet lam blijven en doven niet doof.
Dat er voor elke mens leven mogelijk is, leven in overvloed.

Hem willen wij hier noemen
als Inspiratie, als Wegwijzer voor ons leven,
als blijvende Oproep om te blijven doen
wat Hij heeft gedaan.

Die avond, vlak voor zijn dood vatte Hij zijn leven samen,
toonde Hij wie Hij was en wie Hij blijven wou voor ons.

INSTELLINGSVERHAAL

Dit is de kern van ons geloof:
Heer Jezus, wij verkondigen Uw dood
en wij belijden tot Gij wederkeert dat Gij verrezen zijt.

Daarom bidden wij U:
beziel ons met uw Geest.
Dat wij vanuit zijn inspiratie
weten wat groeikracht heeft.
Dat wij midden de ontmoediging de fantasie bewaren
en wegen blijven vinden naar de nieuwe toekomst
die U ons in handen hebt gegeven.
Dat onze hand niet slaat, dat onze mond niet verraadt,
dat wij geen mens verloochenen.

En dat wij niet vergeten hen die op ons blijven rekenen:
zij van wie wij houden en zij van wie wij nog niet genoeg houden.
Dat wij niet vergeten hen die naast ons staan,
ons voorgaan en bemoedigen,
en hen met wie wij samen op weg zijn naar menselijker samenleven.

Dat wij evenmin vergeten hen die van ons zijn heengegaan:
dat zij tot ons blijven spreken, ons verder oproepen en inspireren,
ook nu zij gestorven zijn.

Beziel ons met uw Geest,
dat wij elkaar bewaren
en voortstuwen in de richting van menswaardigheid.
Dat wij waakzaam zijn
om de tekens van hoop te zien
en dat wij zelf zo 'n teken mogen worden.

Daar Hem en met Hem en in Hem ...

Onze Vader:

In het vertrouwen dat God ook ons vaderlijk nabij wil zijn,
mogen wij tot Hem bidden zoals Jezus:

Onze Vader,
graag zouden wij in deze wereld
uw naam geheiligd zien.
Mochten steeds meer mensen U kennen
als God-met-ons.
Uw Rijk kome!
Een Rijk van liefde, vrede en gerechtigheid.
Uw wil geschiede,
want Gij wilt dat wij gelukkige mensen zijn,
die zich inzetten voor de anderen.
Wij vragen U om het dagelijks brood,
om het nodige voedsel voor wie honger heeft
en om de moed ons voedsel te delen.
Vergeef ons onze schuld,
want dikwijls zijn wij onverschillig voor uw liefde.
Leer ons de anderen vergeving schenken,
steeds opnieuw, zonder bitterheid.
Leid ons weg uit de bekoring
van hoogmoed en onoprechtheid.
En verlos ons van het kwade.
Want Gij zijt de Vrede en de Vreugde,
de Kracht en de Heerlijkheid
tot in de eeuwen der eeuwen. Amen.

Vredeswens:

Wij kijken reikhalzend uit naar zoveel:
naar liefde die sterker is dan de dood,
naar recht en toekomst voor armen en kleinen,
naar leven, oprecht en voorgoed.
Die hoop heeft Jezus in ons hart geplant.
Moge ze tot wasdom komen.
Laat zijn vrede hier beginnen, rond deze tafel.
Moge zijn vrede met ons zijn.

Lam Gods

Communielied: De laatsten worden de eersten (ZJ 589)

<https://www.youtube.com/watch?v=uaoEK18n1rA>

De laatsten worden de eersten, wie knielde krijgt een troon,
de knechten mogen heersen, de dienaar heet een zoon.
O Heer, o eerstgeboren van allen uit de dood,
Gij zoekt wat is verloren, Gij maakt het leven groot.

Gij die als allerlaatste ter wereld wederkomt,
Gij wijst ons onze plaatsen wanneer de strijd verstomt.
Wie zelf zich hoog verheffen, die slaat zijn oordeel neer,
de bergen worden vereffend, de zee zwijgt voor de Heer.

Maar wie zich heeft gebogen voor wat Hij geboden heeft,
die zal Hij ook verhogen zo waar Hij eeuwig leeft.

De laatsten worden de eersten, wie knielde krijgt een troon,
wie slaaf was mag nu heersen, de vreemdeling wordt zoon.

Slotgebed:

Barmhartige God en Vader,
het gebed van de arme
vindt bij U altijd een gewillig oor.
Laat ook ons gebed
als het bidden van de arme zijn,
bescheiden, zonder veel omhaal van woorden,
alles verwachgend van U.
Maak ons ontvankelijk voor al uw zegeningen
in Jezus, uw Woord van waarde
voor tijd en eeuwigheid. Amen.

Zegen en zending

Dessertje:

Het verhaal gaat door ...

Met een laatste blik van minachting ging de farizeeër de tempel uit.
Hij voelde zich opperbest. Eigenlijk was hij wel blij dat die tollenaar ook in de tempel was
geweest. Want nu kon God toch wel duidelijk zien wie er het best geloofde en leefde
volgens de Bijbel.

Hij mijmerde hier nog wat over door, en hij werd zowaar enthousiast.

Op het eerste het beste kruispunt bleef hij staan en begon luidkeels zijn gebed uit de
tempel te herhalen. Mensen bleven staan en wisten niet hoe ze moesten reageren.

Sommigen dachten: hier staat een heilig man, maar anderen vonden het eerder idioot.

Nog tijdens het gebed kwam de tollenaar weer langs, deze straalde een en al geluk uit.
De farizeeër zag het. Hij zag wat er gebeurd was. De tollenaar was door God
opgenomen. Hij was geaccepteerd ondanks al zijn fouten.

Nu begon de farizeeër te twijfelen. Had hij ooit echt gestraald van geluk en goedheid?
Hij kon het zich niet herinneren. Had hij ooit echt gevoeld dat God hem accepteerde?
Hij had dat altijd geloofd, maar nooit echt gevoeld.
Twijfelend aan alles ging hij naar huis terug.

De volgende dag stonden twee mannen achter
in de tempel. Ze wisten dat ze niet hoefden te
pronken met hun geloof.
Ze wisten dat ze het nergens aan verdiend
hadden en toch voelden ze zich door God
geaccepteerd.

